

El Manifest KOINÉ, un any després

Joaquim Arenas i Sampera

Pedagog

El lector ho deu recordar. Prop de tres-cents intel·lectuals, entre ells reconeguts lingüistes i acadèmics, varen signar el manifest, que, impulsat pel Grup KOINÉ, va ser presentat al Paranimf de la Universitat de Barcelona el dia 31 de març de l'any passat. El manifest es titulava *Per un veritable procés de normalització lingüística a la Catalunya independent*.

Un any després, a l'hora de voler-ne fer balanç, cal consignar que la seva incidència en la societat i en els mitjans de difusió va ser esclatant. Només en la premsa en paper es publicaren més de set-cents articles i escrits. Les ràdios i televisions n'anaren plenes. Opinions per a tots els gustos; això sí, la majoria favorables al seu contingut. Un vint per cent expressaven llur disconformitat.

Va causar, la difusió d'aquest manifest, un veritable rebombori i, a parer del qui subscriu, va remoure consciències que, en qüestió lingüística, reposaven en plàcides aigües.

Perquè, senzillament, el text expressa el que es pensa i molt sovint s'oculta. Quants i quants ciutadans de diversos estaments han manifestat llur aprovació —això sí, en privat— per no contradir obertament posicions vergonyoses preses per llurs bàndols polítics!

Un dels fruits evidents és que el manifest ha ajudat a aturar aquesta mena de subhasta oberta de qui en dóna més pel català oficial o pel català i castellà oficials tots dos en una futura Catalunya independent. I és que el manifest no en parla, ni d'oficialitat única ni de cooficialitat.

Qui en vagi fer una lectura acurada s'adonará que el Manifest KOINÉ va ser necessari, oportú i responsable. Tal volta fer una mica de memòria no serà de més. Convido el lector a tornar-lo a llegir o fer-ne la lectura si encara no l'ha feta, cercant-lo a www.llenguairepublica.cat.

Si alguna cosa no transpira el manifest és menyspreu o confusió, sinó noblesa i respecte. I cal considerar que perquè una llengua forta se'n mengi una de petita només cal posar-les en peu d'igualtat, encara que sigui figurada, que és el que està passant amb l'aplicació de la política autonomista dissenyada l'any 1978.

El castellà s'està imposant amb el seu ús en nombrosos àmbits de la nostra societat. Precisament en un moment en el qual el nombre de ciutadans coneixedors de la llengua catalana amb capacitat de parlar-la supera el 70% de la població. Hi ha, però, una subordinació a la llengua castellana en l'ús social. I el manifest fa un toc d'alerta en relació amb aquest bilingüisme social que pot deixar el català com una llengua closa en si mateixa, llengua tribal; situació plaent, sens dubte, a aquells que, des de 1714, han maldat per la seva substitució i anorreament.

La presència del poliglotisme en la nostra societat constitueix una realitat que cal reconèixer com un enriquiment i que comporta, això sí, un compromís seriós amb la llengua que ens és pròpia, el català, que cal usar sempre; **sempre primer en català**. És el gran compromís que hem d'assumir si volem que, des d'aquest racó de món, que camina vers la sobirania plena, puguem fer sentir la nostra veu amb el mitjà natural que ens és propi i que ens fa reconèixer com el que som en el món sencer. |

www.llenguairepublica.cat